

COLUMN MARRIT: MOEDERS HEBBEN ALTIJD GELIJK

Moeders hebben altijd gelijk. Alleen laat de erkenning daarvan lang op zich wachten. Mijn lieve moeder moest wachten tot ik een jaar of zesentwintig was, voordat ik mijn oprechte waardering voor haar voor het eerst uitsprak. Nu ik zelf moeder ben, zie ik, dat ik heus niet op alles een antwoord heb, maar dat ik wel wat betreft de kleine strubbelingen in het leven van een tiener vaak gelijk heb. Alleen ziet mijn heerlijke pubermeisje van twaalf dat heel anders....

Zo ben ik regelmatig stom, niet leuk, oud (auw!) en snap ik 'er' helemaal niks van. Dat laatste is waar: ik kan inderdaad niet begrijpen waarom iemand tien minuten te laat aan tafel verschijnt, omdat het gamen belangrijker was. En ik snap ook niet, dat er daarna eerst nog een snauw en een grauw moeten worden gegeven in plaats van een vriendelijk bedankje voor de geduldige reminders en de heerlijke maaltijd.

En ik snap ook niet waarom iemand een paar schoenen zou willen dragen, die weliswaar cool, maar toch echt twee maten te groot zijn. En ik snap al helemaal niet waarom iemand de peperdure sneakers, die samen zijn gekocht, al na twee dagen in de kast legt ter faveure van de te grote schoenen. Die godbetert afdankertjes zijn.

Brein

Ok, ik zit hier zwaar te overdrijven; natuurlijk snap ik als geen ander, dat het puberbrein zich roert. En mocht ik iets toch niet snappen, dan zijn daar talloze boeken, youtube-filmpjes en tijdschriften vol met tekst en uitleg over datzelfde puberbrein. En ook in mijn vriendenkring zie ik genoeg live voorbeelden van hoe dat brein in de praktijk werkt. Of niet. Gek genoeg baart mij dit geen zorgen. Integendeel; dit gedrag snap ik prima. Ik ben zelf ook een puber geweest. Ok, erg lang geleden, maar toch. Ik kan het me nog wel herinneren. Die overtuiging dat je ouders jou en jouw wereld echt totaal niet begrijpen. Hun best

er ook niet voor doen en dat je de rest van je leven je onbegrepen zult voelen.

Ik was destijds onzeker over mijn uiterlijk (denk brilletje, scheve tanden en gemiddeld drie kilo zwaarder dan mijn vriendinnetjes. Oh de horror). Omdat mijn pleegdochter gezegend is met een schitterend voorkomen, kon ik me niet voorstellen dat zij op dat vlak onzekerheden zou hebben. Nou, wel dus: een puistje (ééntje), een spekol ("Kijk dan mam hoe dik ik ben", een stuk huid vastpakkend), en haar reputatie ("Ze vinden mij een irritant kind."). Ik zie alleen maar een prachtig koppie met een stralende huid, een strak en gespierd lijf en een hart van goud. Maar ja, wat ik zie telt niet.

En toch....ik hou ervan, deze nieuwe fase. In de vijfenhalf jaar dat ze hier woont, zijn we behoorlijk hecht geworden. Waar ze voorheen als klein hummeltje zich regelmatig verschool

achter haar masker, toont ze nu haar ware gevoelens: het verdriet, de onzekerheid, de boosheid, de onmacht. Dat die gevoelens net zo wisselvallig zijn als het weer, maakt mij niet uit.

Puber-knuffel

Na een boze bui eerder deze week kreeg ik vlak erna zo'n heerlijke, onhandige puber-knuffel. "Mam, het spijt me echt dat ik schreeuwde net. Maar weet je wat? Ik ga dat vaker doen. Want ik hou me niet meer in. Dat kan ik niet. Dat doe ik al jaren, en ik wil dat niet meer."

Inwendig juich ik. Ik trek haar even steviger naar me toe. "Weet je wat, lieverd? Ik geef je groot gelijk. In dit huis mag alles gezegd worden. En boos worden op mij is prima. Boos blijven... Nou ja, je weet het wel."

Moeders hebben altijd gelijk, dat is bij deze maar weer een keer bewezen. Misschien krijg ik over veertien jaar mijn erkenning.

